

מכתבים

(המשך מעמוד 16)

כשהמתרחש נוגע או פוגע בצד הערבי, אשר עקרונית לא מעניין אותם).

בי"ת: שהערבים חכמים.

גימ"ל: הדבר הפשוט והמאיר-עיניים שאמר הנער ואל: „אתם (היהודים) אומרים שבשעתו היהודים הסכימו לחלוקה, והערבים לא. אבל הרי או המקום היה של הערבים, או ברור שהיהודים הסכימו. כיום — כשהמקום הוא של היהודים — הערבים מסכימים לחלוקה, והיהודים לא!“

אכן — עם ככל העמים. מר היה להיווכח בזה.

הייתי רוצה להתכתב עם הערבים והערבי ביות שהשתתפו בתוכנית. אהיה אסירת-תודה אם ייעצו לי.

נקמה ונחמה

רב תודות להעולם הזה, שהדפיס ביקורת לקובץ שלי שפון חמתך (העולם הזה 1972), וגם הראה את פרצופי באותו עמוד. דווקא תמונה לא רעה.

ומאתר שאיני יודע את שם הבחור שצילם

חיים צבי קורניק
פרצוף לא רע

את התמונה וכתב את הרשימה, אבקש למסור לו את תודתי. והנני לאחל כל טוב העולם, ונוכה לראות בנקמה ונחמה בי-מהרה.

חיים צבי קורניק, תל-אביב

מזימה מרושעת

התוכנית להפקעת אדמות של איכרי מחוז נצרת הערביים צריכה לזעזע כל בעל מצפון יהודי ברישעותה. אחרי שגולנו מאזרחי ישראל הערביים את מרבית קרקעותיהם בשנים הראשונות לקום ה-מדינה, וכן גולנו מכפרים שלמים כמו איקריה, בירעם ואחרים את כל אדמותיהם והפכנו את תושביהם לפליטים בארץ גופא — השוד המתוכנן הנה הוא אית קלון ודיראון לציבור היהודי, התומך בכך בעצם שתקתו ואדישותו לכל מעשיה העוול המבור-צעים כלפי האזרחים הערביים.

התירוץ כאילו הקרקע דרושה להתפשטות העיר נצרת — כאילו נוהרים אליה המונים והיא נחנקת מחוסר מקום — הוא סתם תירוץ-סרק. לא שמענו על הפקעות-קרקע גדולות ימשעותיות אצל חקלאים יהודיים.

והרי לכל אחד בעל לב רגיש וקצת דימויו, ברורה השינאה שמעשי-נבלה והת-נכלות כאלה מיכרחים לעורר בלב אזרחינו הערביים.

חנה לוין, תל-אביב

טעות זעירים צודקת

בלי לציין את שם המפעל. הוא הו-דע כי ההסתדרות לא תשלים עם „קפריזות“ של מטרד הביטחון בענ-יני רכש וקניה.

הארץ, 21.6.75
מירי מנור, תל-אביב

בישראל של היום

נתון הסטודנטים בבאר-שבע

מעשנים TIME 100

סוכר
קינגסייז
פילטר
הארוכה
והעדינה
אחת
היצירות
המעולות
של דובק

פרסום ריר יעקבסון